

Книгата на Даниил — сто и второ

Тройното приложение на вестителя: разкриване на пророческата динамика

Jeff Pippenger

2024-02-29

Тройното приложение на Илия засяга вестта, вестителя и движението през времеви период на изпълнителния Божий съд, който започва със неделния закон в Съединените щати и продължава до приключването на благодатното време. Изпълнителният съд се усилва от период, в който Божият съд е смесен с милост, до времето, когато Неговите съдби се изливат без милост в седемте последни язви.

Тройното приложение на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета, се отнася до вестта, вестителя и движението през заключителния период на Божия изследователен съд, който определя времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Този период завършва с предстоящия неделен закон в Съединените щати, когато започват Божиите изпълнителни съдби.

Йоан Кръстител приготви пътя за Христос, Вестителя на завета, за да потвърди завета в изпълнение на Даниил, глава девета, стих двадесет и седми. С това той също приготви пътя за Христос внезапно да дойде в Своя храм и да очисти Левиевите синове, което Той извърши в началото и в края на Своето служение от три години и половина. Очистването на буквалния храм беше символ на Неговото дело по очистването на душевния храм на онези, които са представени като Левиеви синове.

Неговото буквално дело по очистването на храма беше изпълнение на пророчество, и когато Той извърши това дело в Евангелието според Йоан, глава втора, стихове тринадесет до двадесет и две, Светият Дух насочи учениците да си спомнят един откъс от Стария Завет, който беше част от Неговото дело на очистване и пречистване на учениците в изпълнение на Малахия 3.

В пасажа в Йоан Христос посочи, че когато храмът на Неговото тяло бъде разрушен, Той ще го издигне за три дни. Взаимодействието с заяждащите се юдеи добави, че преустройството на буквалния храм, извършено от Ирод и завършено именно през същата тази година, е отнело четиридесет и шест години. Исус очистваше учениците Си чрез пример за едно от правилата, свързани с пророческото слово, което Исус бе вложил в Своето Слово чрез действието на ангелите, Светия Дух и пророците.

Той даде пророческия пример, че буквалното представлява духовното. Той установи пророческия ключ на числото „четиридесет и шест“ като символ на храма. „Четиридесет и шест“ беше броят на дните, през които Моисей бе на планината, получавайки наставленията за храма. „Четиридесет и шест“ е броят на хромозомите, които съставят човешкия храм. „Четиридесет и шест“ е броят на годините (1798 до 1844), които се изпълниха при

възстановяването на духовния храм, който бе потъпкан от езичеството, а след това от папството.

Двете очиствания на храма включват символиката, че три дни са равни на четиридесет и шест години. Те включват принципа, че буквалното представлява духовното. Те представляваха едновременно и изпълнение, и предсказание на пророчество. Двете очиствания представят истина, която е неразбрана от една група, а е разкрита на друга група.

Двете очиствания обозначават период от време, когато Божията църква е била повредена дотолкова, че е „прелюбодейно поколение ехидни“, което търси знамение, когато знаменията им се обяснява непосредствено, защото единственото знамение, което ще им бъде дадено, е знаменията за разрушаването на храма, който бива издигнат за три дни.

Рожби ехиднини, как можете, бидейки зли, да говорите добри неща? Защото от изобилието на сърцето говорят устата.... Тогава някои от книжниците и от фарисеите Му отговориха, казвайки: Учителю, искаме да видим знамение от Теб. А Той в отговор им рече: Лукаво и прелюбодейно поколение търси знамение; но знамение няма да му се даде, освен знаменията на пророк Йона; защото, както Йона беше три дни и три нощи в корема на кита, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три нощи в сърцето на земята. Матей 12:34, 38–40.

Всички тези пророчески взаимодействия са представени и в трите изпълнения на внезапното идване на Вестителя на завета в Неговия храм, както Той направи в Йоан, втора глава.

И юдейската пасха наближаваше, и Иисус възлезе в Ерусалим, и намери в храма онези, които продаваха волове, овце и гълъби, както и сарафите, седящи там. И като направи бич от върви, изгони всички от храма, и овцете, и воловете; и разпиля парите на сарафите, и преобърна масите; а на онези, които продаваха гълъби, каза: Махнете това оттук; не правете дома на Моя Отец дом за търговия. И учениците Му си спомниха, че бе писано: „Ревността за Твоя дом Ме изяде.“ Тогава юдеите отговориха и Му казаха: Какво знамение ни показваш, та вършиш това? Иисус им отговори и каза: Разрушете този храм, и за три дни ще го въздигна. Тогава юдеите казаха: Четиридесет и шест години е бил строен този храм, и Ти ли ще го въздигнеш за три дни? А Той говореше за храма на Своето тяло. И тъй, когато възкръсна от мъртвите, учениците Му си спомниха, че им бе казал това; и повярваха на Писанието и на словото, което Иисус бе казал. Йоан 2:13–22.

Вестителят на завета трябваше да очисти и също да претопи синовете на Левий като „сребро“, което представлява Божието Слово, и „злато“, което представлява вярата. Вестителят на завета щеше да очисти Своите ученици, като увеличи тяхната „вяра“ в Неговото пророческо „слово“. Това пророческо слово бе предназначено да очисти, но също и да претопява. Неговото пророческо Слово винаги представлява изпит, и именно чрез Неговото пророческо Слово синовете на Левий биват претопявани в периода, когато Той

внезапно идва в Своя храм.

„Лопатата Му е в ръката Му и Той основно ще очисти гумното Си и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез думите на истината плявата се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличение, твърде привързани към света, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. Мнозина и днес вършат същото. Душите се изпитват днес, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината достигне до сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от цялостна промяна в себе си; но не желаят да поемат делото на себеотричане. Затова се разгневяват, когато греховете им бъдат разкрити. Те си отиват оскърбени, както учениците напуснаха Исус, роптаейки: „Това слово е тежко; кой може да го слуша?““ Копнежът на вековете, 392.

Онези „души, които бяха изпитани“ в „синагогата в Капернаум“, отказаха да разберат, че когато Христос им каза, че трябва да ядат Неговата плът и да пият Неговата кръв, Той използваше Своето буквално тяло, за да предаде една духовна истина. Това беше същото пророческо представяне, което Той направи за храма в Йоан, втора глава. Когато принципът, че буквалното предшества и представлява духовното, бе разпознат като „твърда реч“, която те не желаете да „слушат“, те се обърнаха и вече никога не ходиха с Него. Това се случи в Йоан, шеста глава, стих шестдесет и шести (666), което представлява скоро идващия неделен закон, който бе предобразен от 22 октомври 1844 година, а той от своя страна бе предобразен от кръста на Голгота.

Оттогава мнозина от Неговите ученици се върнаха назад и вече не ходеха с Него. Йоан 6:66.

Във втора глава на Йоан Светият Дух бе насочил умовете на учениците да „си спомнят“ пророчеството, което описва Божията ревност, а думата „ревностен“ е същата като „ревнив“ както в еврейския, така и в гръцкия език.

Защото ревността за Твоя дом ме е пояла; и хулите на онези, които хулеха Теб, паднаха върху мене. Псалми 69:9.

Божията ревност, която е Неговата ревнива ревност, представлява онзи елемент от Божия характер като ревнив Бог, чиято ревност се проявява до трето и четвърто поколение върху онези, които Го мразят. Във втората глава на Йоан Светият Дух поставяше това, че очистването, извършено от Вестителя на Завета, настъпва в четвъртото и последно поколение, макар че винаги има и някои от третото поколение, които още стоят, когато чашата на последното поколение се изпълни. Това поколение е прелюбодейно поколение ехидни.

Моисей представляваше четвъртото поколение и именно тогава Моисей, в продължение на четиридесет и шест дни, получи наставление относно издигането на храма. В онези дни той получи закона, в който във втората заповед се посочва, че Божията ревност се проявява в третото и четвъртото поколение.

И рече на Аврама: Знай със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е тяхна, и ще им служат; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но и народа, на когото ще служат, Аз ще съдя; а след това ще излязат с голямо имущество. А ти ще отидеш при бащите си в мир; ще бъдеш погребан в честита старост. Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците още не е пълно. Битие 15:13–16.

В последното поколение на древния Израил бе издигнат храмът на християнската църква, който Петър нарече „духовен дом“. В течение на тази история Бог прояви Своята ревност два пъти, когато в Своята ревност очисти храма. През 1844 година Бог бе въздигнал духовния храм на милеритите и още веднъж бе отминал предишния избран народ. В тази история Вестителят на Завета дойде внезапно на 22 октомври 1844 година.

Неговото явяване бе подготвено чрез служението на Уилям Милър. Когато протестантите и милеритите се приближаваха към 22 октомври 1844 г., две категории бяха изпитани. Изпитът на протестантите настъпи във времето на края с идването на първия ангел през 1798 г. След като вестта, която трябваше както да „очисти“, така и да „пречисти“ левиевите синове, бе формализирана през 1831 г., изпитването на протестантите започна, когато вестта на първия ангел бе овластена на 11 август 1840 г. На 19 април 1844 г. протестантите не издържаха изпита и станаха дъщерите на Вавилон.

Тогава пристигна вторият ангел и вярата на милеристите бе изпитана, и бе извършено очистване и пресяване. Когато вестта на втория ангел бе надарена със сила на лагерното събрание в Екзетър от дванадесети до седемнадесети август, бе осъществено изпитването чрез отделянето на мъдрите от неразумните милеристи.

Разликата между мъдрите и неразумните беше маслото, което представляваше пророческата вест на Среднощния вик. Когато третият ангел дойде на 22 октомври 1844 г., храмът беше издигнат (за четиридесет и шест години). В този момент Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресвятото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено също така чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девиси в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Тогава Вестителят на завета започна Своего дело на очистване и претопяване на милеритските ученици, посочени в трета глава на Малахия като синовете на Левий.

„Мнозина, които излязоха да посрещнат Младоженеца под вестите на първия и втория ангел, отхвърлиха третата, последната изпитваща вест, която трябва да бъде дадена на света; и подобна позиция ще бъде заета, когато бъде отправен последният призив.

„Всяка подробност на тази притча трябва да бъде внимателно изучавана. Ние сме представени или чрез мъдрите, или чрез неразумните девици.“ Review and Herald, 31 октомври 1899 г.

Когато вестта на първия ангел бе овластена на 11 август 1840 г., множество хора се присъединиха към милеритското движение. После, на 19 април 1844 г., голяма група напусна движението. На 22 октомври 1844 г. традиционното становище е, че около петдесет души чрез вяра влязоха в Пресветото място. Ако приемем, че броят е приблизително петдесет души, които първоначално последваха светлината на третия ангел, какво означава това, когато ни се казва, че „мнозина“, които бяха приели вестите на първия и втория ангел, „отхвърлиха третата, последната изпитваща вест“?

Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм и откри светлината на светилището на небето и вестта на третия ангел на онези петдесет, които продължиха напред в опитността на третия ангел, но първоначално те бяха разпръснати. Тогавашното им разочарование беше по-голямо от първото разочарование, макар че чрез сестра Уайт ни е казано, че тяхното разочарование не беше толкова голямо, колкото това на учениците след кръста.

И в двете паралелни истории Христос отвори Своего пророческо Слово на разочарованите и до 1850 г. сестра Уайт заявява, че ѝ било показано, че Господ тогава отново простира ръката Си, за да събере Своя народ.

„На 23 септември [1850 г.] Господ ми показа, че е прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. Във времето на разпръсването Израил беше поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. В разпръсването усилията, полагани за разпространяването на истината, имаха съвсем малко въздействие, постигаха малко или нищо; но в събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяването на истината ще имат предназначения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамно някой да се позовава на времето на разпръсването като на пример, който да ни ръководи сега, във времето на събирането; защото, ако Бог не прави повече за нас сега, отколкото правеше тогава, Израил никога не би бил събран. Толкова е необходимо истината да бъде публикувана във вестник, колкото и да бъде проповядвана.“ Review and Herald, November 1, 1850.

При кръста учениците бяха разпръснати, и в онази история, три дни по-късно, Той започна да събира Своите разпръснати ученици. Приблизително три години след края на 1844 година Христос започна да събира Своего разпръснато стадо. В онази история Той поведе Своя народ да започне издателското дело и да издаде втората от двете таблици на Авакум, която бе изработена в края на 1850 година, а след това започна да се предлага за продажба в Review and Herald през януари 1851 година.

Картата от 1843 година бе физическото представяне на вестта, която очисти храма, издигнат в историята на вестите на първия и втория ангел. С идването на третия ангел Бог

възнамеряваше да завърши Своего дело и да отведе Своя народ у дома, но те се разбунтуваха, както древният Израил, и тогава и древният, и съвременният Израил бяха определени да странстват в пустинята. Ако онези адвентисти, които първоначално бяха приели светлината на третия ангел, бяха продължили чрез вяра, носейки физическото представяне на своята вест, което бе картата от 1850 година, те биха могли да въведат второто пришествие на Исус и да отидат у дома. Но им бе отредено да повторят историята на Исус Навин и Халев и на десетте неверни съгледвачи.

„Ако адвентистите след великото разочарование през 1844 г. бяха държали здраво вярата си и единно бяха последвали разкриващото се Божие провидение, приемайки вестта на третия ангел и, в силата на Светия Дух, я проповядвайки на света, те щяха да видят Божието спасение; Господ би действал мощно чрез техните усилия, делото би било завършено и Христос досега би дошъл, за да приеме Своя народ в наградата му. Но в периода на съмнение и несигурност, последвал разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се бе обединило върху Божиите заповеди и вярата в Исус, колко по-различна щеше да бъде нашата история!“
Евангелизъм, 695.

Йоан Кръстител и Уилям Милър подготвиха пътя Христос внезапно да дойде и да очисти един народ, който под силата на Светия Дух щеше да занесе вестта на спасението до целия свят. Учениците на Христос изпълниха своето назначение, но началото на адвентизма не го изпълни. До 1856 г. те бяха изпаднали в състоянието на Лаодикия, отхвърлиха напредналата светлина на „седемте времена“ и през 1863 г. започнаха процеса на нарастващ бунт чак до близко предстоящия неделен закон. Бунтът от 1863 г. беше предобразен от бунта на десетте съгледвачи. В края на четиридесетте години скитане в пустинята древният Израил беше върнат към същото изпитание, като по този начин беше даден пример за съвременния Израил, върнат обратно към първоначалното изпитание.

Бунтът на десетте съгледвачи при Кадис бе повторен при Кадис четиридесет години по-късно. Бунтът на десетте съгледвачи, който доведе до четиридесетте години на скитане в пустинята, представлява бунта от 1863 г., когато съвременният Израил предизвика собственото си скитане в пустинята на Лаодикия. В края на четиридесетте години древният Израил бе отново доведен при Кадис, като по този начин се установява, че изпитът, който пресея Милеритовия адвентизъм при бунта от 1863 г., ще бъде повторен, когато Вестителят на завета отново внезапно дойде в Своя храм.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„При завладяването на Галаад и Васан мнозина си припомнях събитията, които близо четиридесет години по-рано, в Кадис, бяха обрекли Израил на дългото странстване в пустинята. Те виждаха, че донесението на съгледвачите относно Обетованата земя в много отношения е било вярно. Градовете бяха укрепени и твърде големи и бяха населени с великани, в сравнение с които евреите бяха само пигмеи. Но сега те можеха да видят, че гибелната грешка на бащите им се е състояла в това, че не са се доверили на

Божията сила. Само това ги бе възпрепятствало да влязат незабавно в добрата земя.“

„Когато при първото си приготвяне да влязат в Ханаан, начинанието бе съпроводено с далеч по-малко трудности, отколкото сега. Бог бе обещал на Своя народ, че ако се покоряват на гласа Му, Той ще върви пред тях и ще воюва за тях; и още щеше да изпрати стършели, за да изгонят жителите на земята. Страхове на народите не бяха още повсеместно възбудени и бе направена малка подготовка, за да се противостои на напредването им. Но когато Господ сега заповяда на Израил да върви напред, те трябваше да настъпят срещу бдителни и могъщи врагове и да се сражават с многочислени и добре обучени войски, които се бяха готвили да се противопоставят на приближаването им.“

„В борбата си с Ог и Сион народът бе доведен до същото изпитание, под което бащите им бяха тъй явно се провалили. Но сега изпитанието беше много по-тежко, отколкото когато Бог бе заповядал на Израил да върви напред. Трудностите по пътя им бяха значително нараснали, след като те отказаха да напреднат, когато им бе повелено да сторят това в името на Господа. Така Бог и днес изпитва Своя народ. И ако те не издържат изпитанието, Той ги довежда отново до същата точка, и втория път изпитанието ще ги засегне по-отблизо и ще бъде по-тежко от предишното. Това продължава, докато издържат изпитанието; а ако и тогава останат непокорни, Бог оттегля светлината Си от тях и ги оставя в тъмнина.“ Патриарси и пророци, 436, 437.